



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Bytové družstvo Stříbrského 686 – 689**, se sídlem Stříbrského 689, Praha 11, zastoupený Mgr. Pavlem Černohousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Skanska, a. s.**, se sídlem Líbalova 1/2348, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2012, č. j. 6 Ca 1/2008 – 109,

**t a k t o :**

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

**O d ů v o d n ě n í :**

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 12. 2012, č. j. 6 Ca 1/2008 – 109, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 19. 10. 2007, sp. zn. S-MHMP 318571/2007/OST/Pi/Čv, kterým bylo změněno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 25. 5. 2007, č. j. OV/2007/001168/Vac-sp, ve věci povolení stavby „Obytný soubor Milíčov – Praha 11, část Sever 3, bytové domy (6 sekcí), veřejné osvětlení, komunikace, zpevněné plochy“ tak, že byly vypuštěny vyjmenované závazné podmínky a ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. V odůvodnění rozsudku se městský soud nejprve vyjádřil k argumentaci stěžovatele týkající se nevyhotovení stanoviska EIA a poukázal na skutečnost, že stěžovatel ani ve stavebním řízení ani v žalobě nijak nekonkretizoval, o který záměr uvedený v příloze č. 1, kategorie II. zákona č. 100/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivu na životní prostředí“), by se mělo jednat. V souvislosti s přezkoumáním předcházejícího rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 15. 3. 2007,

č. j. S-MHMP-21530/2006/OST/Fr, kterým bylo zamítnuto odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 11 ze dne 7. 11. 2006, č. j. OV/2006/004231/Vo-úr o umístění stavby „Obytný soubor Milíčov, Praha 11“, Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 29. 9. 2010 č. j. 6 Ca 148/2007 - 66 vypořádal žalobní námitku, že umístění stavby podléhalo posouzení EIA z důvodu počtu parkovacích stání tak, „že záměrem vyžadujícím zjišťovací řízení, v němž se stanoví, zda tento záměr bude posuzován podle zákona č. 100/2001 Sb. je stavba samostatných garáží, nikoli stavba garáží, které jsou součástí výstavby obytného domu, jak tomu je v posuzovaném případě. Nebylo tedy porušením zákona, jestliže správní orgány za této situace dospěly k závěru, že navrhovaný záměr umístění předmětné stavby z důvodu počtu míst pro parkování automobilů nepodléhá posouzení podle zákona č. 100/2001 Sb. Jako nepřijatelnou posoudil soud argumentaci žalobce zákonem č. 163/2006 Sb., který s účinností od 27. 4. 2006 novelizoval zákon č. 100/2001 Sb., neboť z přechodných ustanovení zákona č. 163/2006 Sb. vyplývá, že na dané řízení se vztahovala právní úprava před uvedenou změnou. V této souvislosti je třeba uvést, že znění bodu 10. 6. kategorie II Přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb. nedoznala uvedenou novelou změny.“ Městský soud se v dané věci s tímto právním názorem ztotožnil, přičemž zdůraznil, že konkrétní žalobní tvrzení není oprávněn za stěžovatele vyhledávat. Pokud magistrát k námitce nevyhotovení stanoviska EIA s odkazem na vyjádření ministerstva pro životní prostředí ze dne 21. 3. 2005, sp. zn. 1880/OPVI/OS, a sdělení náměstkyně ministra pro životní prostředí ze dne 24. 4. 2006, č. j. NM/514/700/06/21257/ENV/06, vyhodnotil, že požadavek na posouzení navrhovaného záměru umístění staveb v procesu EIA je nedůvodný a EIA není v tomto řízení potřebná, neboť nebyla potřebná ani v územním řízení, vypořádal se s uplatněnou námitkou dostatečně. Stavební dokumentace k provedení stavby také musela respektovat podmínky stanovené v rozhodnutí o umístění stavby. Jako oprávněný proto městský soud shledal odkaz magistrátu na ust. § 114 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). V daném případě považoval městský soud za nepochybné, že se jednalo o námitky, které mohly být uplatněny v územním řízení, neboť se vztahovaly zejména k umístění stavby a nikoliv ke stavební dokumentaci. Městský soud se tedy ztotožnil s názorem magistrátu, že rozhodující pro posouzení žádosti bylo to, zda předložená projektová dokumentace a další podklady odpovídaly územnímu rozhodnutí, které bylo při vydávání stavebního povolení pro stavební úřad závazné. Posouzení vlivu stavební činnosti na danou lokalitu není záměrem, který by podléhal posouzení podle zákona o posuzování vlivu na životní prostředí, přičemž podmínky pro fázi výstavby bylo možné stanovit podle stanovisek příslušných dotčených orgánů v podmínkách stavebního povolení. Městský soud se zabýval také stěžovatelem namítaným působením stavební činnosti na přírodní památku Milíčovský les a rybníky, včetně oblasti Natura 2000, a konstatoval, že se magistrát vypořádal s námitkou směřující k této otázce dostatečně, když uvedl, že staveniště včetně staveništních komunikací je mimo chráněné území i mimo jeho ochranné pásmo a že stavebník předložil plán organizace výstavby, ve kterém je řešeno odvedení dešťových a splaškových vod ze staveniště kanalizací. Stěžovatel ani v této části žaloby nijak nekonkretizoval, jakým způsobem by mohlo být území Milíčovského lesa a rybníků stavební činností zasaženo. Městský soud rovněž jako nedůvodný vyhodnotil stěžovatelův nesouhlas s řešením problematiky hluku ve fázi kolaudace, neboť v této otázce nedošlo k namítanému porušení práv stěžovatele. Ze stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 13. 12. 2006 totiž bylo zřejmé, že při zpracování dokumentace pro stavební řízení bylo vycházeno z akustických studií, které reagovaly na konkrétní situaci v místě, a proto bylo také přijato opatření, že dojde v určitých objektech zasažených zvýšením hluku z dopravy k výměně oken. Akustické studie pak mohou modelovat určitou situaci, ale nemohou být tak přesné jako měření provedené v konkrétním čase a místě. Proto městský soud nepovažoval za nezákonný požadavek předložení měření hluku jako podklad ke kolaudaci, neboť až v této fázi bude moci být postaveno najisto, jaké hladiny hluk ze staveb a z dopravy dosáhne. Stěžovatel takto namítal porušení práva na příznivé životní prostředí, avšak vycházel pouze z obecného tvrzení, že dojde k překročení limitů, aniž by uvedl, jaký konkrétní dopad bude mít povolená stavba z hlediska zvýšení hluku právě na jeho stavby. Městský soud dále posuzoval zákonnost vyjádření ministerstva životního prostředí

pokračování

ze dne 21. 3. 2005, sp. zn. 1880/OPVI/OS, a ze dne 24. 4. 2006, č. j. NM/514/700/06/21257/ENV/06, ve kterých je konstatováno, že záměr nepodléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí a je v nich uveden i důvod, proč tomu tak je. Tento závěr je podle městského soudu v souladu se zákonem o posuzování vlivu na životní prostředí. Rovněž jako nezákonný nevyhodnotil souhlas Hygienické stanice hlavního města Prahy ze dne 13. 12. 2006, který byl podmíněn předložením měření před kolaudací, neboť takové měření lze skutečně provést až po realizaci stavby. Stavební úřad tak měl při vydání stavebního povolení k dispozici potřebné podklady a správní orgány obou stupňů se v odůvodnění rozhodnutí zabývaly námitkami stěžovatele vznesenými jak ve vyjádření, tak v odvolání, a to podle městského soudu v dostatečném rozsahu. K tvrzenému porušení práva stěžovatele na příznivé životní prostředí a na pokojné užívání majetku nedošlo, když městský soud zároveň poukázal na to, že stěžovatel není občanským sdružením, jehož hlavním posláním je ochrana přírody a krajiny.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti namítal neprovedení posouzení EIA s tím, že stanovisko EIA nebylo podkladem pro vydání stavebního povolení. Stěžovatel se domnívá, že závěr městského soudu, že se jedná o záměr nepodléhající tomuto posuzování, je v rozporu se zásadami aplikace unijního práva, povinností eurokonformního výkladu a zároveň s cílem a smyslem směrnice o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí (85/337/EHS), která klade důraz na její široký předmět a účel. Stěžovatel proto považuje za zásadní pravděpodobný vliv na životní prostředí. Pokud citovaná směrnice i zákon o posuzování vlivu na životní prostředí předpokládá tento vliv u garáží s více než 100 parkovacími stáními, bude mít zcela jistě obdobný vliv i obytná výstavba, která v sobě zahrnuje více než 100 parkovacích stání. Obytná výstavba má mít navíc mimo hluku a znečištění ovzduší z dopravy i vlivy další. Odlišný výklad citované směrnice co se povinně posuzovaných projektů týče, pak není možný na základě stanoviska ministerstva životního prostředí, ale pouze na základě předběžné otázky k Evropskému soudnímu dvoru. Stěžovatel dále namítal, že v důsledku absence posouzení EIA nebyla zjištěna možná rizika způsobená prováděním stavby pro přírodní památku Milíčovský les a rybníky, včetně oblasti Natura 2000. Pro omezení těchto rizik měly být stanoveny podmínky pro provádění stavby. Námitky týkající se organizace výstavby včetně tomu předcházející posouzení EIA pro fázi výstavby přitom nebyly vypořádány v územním řízení, protože do územního řízení nespádají. Proto stěžovatel považuje právní posouzení městského soudu odkazující na ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona za nesprávné. Městský soud se také nevypořádal s žalobní námitkou týkající se nesprávnosti odkládání vyřešení možného překračování limitů hluku až ve fázi kolaudace. Zároveň se stěžovatel domáhal ochrany před nadlimitním hlukem v průběhu výstavby a tato argumentace byla zcela opomenuta. Z těchto důvodů stěžovatel požádal o přezkoumání zákonnosti stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 13. 12. 2006. Stěžovatel dále namítal, že magistrát porušil právo tím, že nebylo rozhodováno ve věci dotýkající se jeho práv rozhodnutím majícím všechny formální náležitosti. Odůvodnění rozhodnutí magistrátu obsahuje paušální tvrzení, a je proto nekonkrétní, kdy tento postup považuje městský soud bez bližšího zdůvodnění za dostačující. Stěžovatel také požadoval přezkum podkladových stanovisek (Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 13. 12. 2006 a ministerstva životního prostředí ze dne 21. 3. 2005, sp. zn. 1880/OPVI/OS, a ze dne 24. 4. 2006, č. j. NM/514/700/06/21257/ENV/06), avšak městský soud tato stanoviska považoval za vydaná v souladu se zákonem bez toho, aby se blíže zabýval stěžovatelovými argumenty. Proto stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné posouzení právní otázky městským soudem a zároveň i nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. Na základě výše zmíněného pak navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a také zrušil napadená správní rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu vydal stavební úřad po provedeném stavebním řízení dne 25. 5. 2007 rozhodnutí č. j. OV/2007/001168/Vac-sp, kterým vydal stavební povolení na stavbu: „Obytný soubor Milíčov - Praha 11“ část Sever tři bytové domy (6 sekcí), veřejné osvětlení (výrok I.), a stavební povolení na stavbu: „Obytný soubor Milíčov – Praha 11“ část Sever komunikace, zpevněné plochy (výrok II.). V tomto rozhodnutí stanovil podmínky pro provedení těchto staveb a rozhodl o námitkách účastníků řízení Bytového družstva Stříbrského 686 - 689, Bytového družstva Stříbrského 675 - 678 a Bytového družstva Novomeského 690 - 692 tak, že se vyhovuje námitkám, které se týkají nesouhlasu s řešením hlukových poměrů v kolaudačním řízení a že se nevyhovuje námitkám týkajícím se kontaminace vod Milíčovských rybníků a ochrany dešťových vod před kontaminací. V odůvodnění stavebního povolení stavební úřad uvedl, že projektová dokumentace splňuje podmínky územního rozhodnutí o umístění stavby ze dne 7. 11. 2006, č. j. OV/2006/004231/Vo-úr, týkající se prostorového, funkčního a konstrukčního řešení staveb, včetně navrhovaného připojení na inženýrské sítě. Do dokumentace byly zpracovány požadavky podle podmínky č. 15 uvedené v územním rozhodnutí. Součástí projektové dokumentace je část nazvaná POV plán organizace výstavby a dále studie hluku ze silniční dopravy, akustická studie, návrh výměny oken a další vyjmenované podklady. Podmínky pro provedení stavby byly stanoveny v souladu s ust. § 5 písm. d) vyhlášky č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu, především z hlediska jejich komplexnosti a plynulosti napojení na dopravní a technickou infrastrukturu a pro užívání staveb. Dále bylo stanoveno, že pro provedení stavby v souladu s vyhláškou č. 26/1999 Sb. Hlavního města Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTTP“) a pro zajištění řádného užívání je nutné provést další stavební objekty, které nejsou součástí tohoto povolení a nejsou popsány v projektové dokumentaci a vyplývají z rozsahu stavby obytného souboru Milíčov uvedeného v územním rozhodnutí. K uplatněným námitkám stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že na předmětné stavby bylo vydáno územní rozhodnutí, které je pravomocné, a tedy pro stavební úřad ve stavebním řízení závazné. Posouzení vlivů záměru ve fázi stavebního řízení, v případě existence pravomocného územního rozhodnutí nemůže tedy změnit podmínky tohoto rozhodnutí. Rovněž požadavek na posuzování staveb v procesu EIA označil stavební úřad jako nedůvodný. Skutečnost, že stavby požadované posouzení nevyžadují, byla potvrzena ve vyjádření ministerstva životního prostředí ze dne 21. 3. 2005, sp. zn. 1880/OPVI/OS, a rovněž ve sdělení náměstkyně ministra pro životní prostředí ze dne 24. 4. 2006, č. j. NM/514/700/06/21257/ENV/06. Námitka týkající se posuzování v procesu EIA byla uplatněna v odvolání proti územnímu rozhodnutí a podle ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona se k takovým námitkám ve stavebním řízení nepřihlíží. Pokud se jedná o hlukové poměry, jsou ve stanovisku Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 13. 12. 2006 stanoveny podmínky, jejichž splnění hygienická stanice vyžaduje před kolaudací. Stavební úřad zapracoval tyto podmínky do podmínek stavebního povolení. K námitkám výškového řešení stavby stavební úřad uvedl, že se k nim podle ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlíží, a proto o nich ani nerozhodoval. K námitce nebezpečí kontaminace vod stavební úřad uvedl, že z ní není zřejmé, jaké vody mají být ropnými produkty kontaminované. Návrh odvodnění komunikací a bytových domů byl zpracován oprávněným projektantem a z projednání s dotčenými orgány nevyplýval požadavek na odlučovače ropných látek. K tvrzení o možné kontaminaci podzemních vod stavební úřad uvedl, že podle projektové dokumentace je navržena hydroizolace spodní stavby bytových domů způsobem odpovídajícím inženýrsko-geologickému průzkumu. V souladu s čl. 30. OTTP jsou tedy podzemní konstrukce izolovány proti zemní vlhkosti, popř. podzemní vodě. Ke kontaminaci podzemních vod z případných úkapů v garážích tedy nemůže dojít. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o němž rozhodl magistrát

pokračování

napadeným rozhodnutím tak, že z výroku vypustil závazné podmínky pro provedení stavby č. 13, 19, 23 a 25. Ve zbytku napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí magistrát zrekapituloval dosavadní průběh řízení s tím, že rozhodnutí o umístění stavby bylo potvrzeno v odvolacím řízení. Dokumentace ke stavebnímu povolení podle názoru magistrátu splňuje podmínky územního rozhodnutí, byla zpracována v souladu s OTHP a s vyhláškou č. 369/2001 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace. Stavebník také doložil všechna požadovaná stanoviska dotčených orgánů, která byla ve vzájemném souladu. Vzhledem k tomu, že v závazných podmínkách č. 13, 19, 23 a 25 byl stavebník upozorněn na nutnost dodržování právních předpisů při provádění stavby, byly tyto podmínky vypuštěny, neboť zahrnutí těchto skutečností do závazných podmínek není vhodné. K namítanému rozporu stavebního povolení se zákonem o posuzování vlivů na životní prostředí magistrát odkázal na znění ust. § 114 stavebního zákona s tím, že tato námitka byla uplatněna v územním řízení. Navíc námitka nesměřuje proti nedostatkům projektové dokumentace, proti způsobu provedení stavby či požadavkům dotčených orgánů. Její charakter je plně územně právní. Proto k ní magistrát nepřihlédl a ztotožnil se s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí. Také konstatoval, že odbor životního prostředí Úřadu městské části Praha 11 a odbor ochrany prostředí Magistrátu hl. m. Prahy ve svých stanoviscích v průběhu projednávání dokumentace ke stavebnímu povolení nevznesly požadavek na projednání podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. K námitce týkající se opomenutí uvedení postupu v případě překročení hlukových limitů magistrát uvedl, že nebudou-li splněny podmínky uvedené ve stanovisku Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 13. 12. 2006, nebude vydáno závazné stanovisko tohoto dotčeného orgánu k užívání stavby a stavební úřad nevydá kolaudační souhlas. Ohledně působení stavební techniky uvedl, že předmětná stavba nezasahuje na území přírodního parku Botič - Milíčov ani do chráněného území Milíčovský les a rybníky a ani do ochranného pásma tohoto chráněného území. Projekt ke stavebnímu povolení obsahuje plán organizace výstavby, v němž jsou staveništní komunikace řešeny pouze ve vymezených hranicích této stavby. Orgány ochrany přírody ve svých stanoviscích nestanovily omezující podmínky pro použití stavebních mechanismů pro provádění stavby. Závěrem magistrát uvedl, že se ztotožňuje s touto částí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, ve kterém se stavební úřad vypořádal s dalšími námitkami, týkajícími se hluku, podzemního podlaží předmětné stavby, kontaminace vod ropnými produkty a ochrany dešťových vod před kontaminací. Souhrnně k těmto námitkám dodal, že součástí dokumentace předložené ve stavebním řízení v souladu se závaznou podmínkou č. 15 územního rozhodnutí jsou studie hluku ze silniční dopravy pro projekt obytného souboru Milíčov Praha 11 a akustická studie pro projekt ke stavebnímu povolení. Z textu souhlasného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 13. 12. 2006 vyplývá, že hluk ze stavební činnosti nebude překračovat v chráněném venkovním prostoru staveb hygienický limit 65 dB.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že neshledal důvodnými námitky stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu pro nedostatek důvodů. Ta je dána tehdy, pokud soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)), dále takové rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za nedůvodné nebo vyvrácené, zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). V rozhodnutí městského soudu nelze žádné takové pochybení shledat. Z napadeného rozsudku je zřejmé, o jaké důvody soud opřel své rozhodnutí, z jakých pokladů a úvah při tom vycházel a proč ve výsledku žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stížními námitkami, v nichž stěžovatel poukazoval na chybný postup správních orgánů spočívající v tom, že nezajistily posouzení vlivů záměru schváleného stavebním povolením na životní prostředí, resp., neprovedly posouzení EIA pro vydání stavebního povolení, ačkoli tak byly povinny učinit.

Nejvyšší správní soud považuje ve vztahu k této námitce za potřebné zdůraznit, že předmětem přezkumu je rozhodnutí, kterým bylo vydáno stavební povolení. Již v rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 8 As 2/2010 - 67, ve vztahu k předchozí právní úpravě (zákon č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů) konstatoval, že „S ohledem na § 61 odst. 1 větu poslední stavebního zákona, námitky, které měly své místo v územním řízení, nelze uplatnit ve stavebním řízení, jestliže nebyla procesním postupem stavebního úřadu účastníkovi řízení odňata možnost jejich včasného uplatnění“. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není důvod pro to, aby tento závěr nemohl být vztáhnut na nyní platnou právní úpravu, protože podle ust. § 114 odst. 2 stavebního zákona se k námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny v průběhu územního řízení, při pořizování regulačního plánu nebo při vydání územního opatření o stavební uzávěře anebo územního opatření o asanaci území, nepřihlíží. Stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území v územním řízení. Právě v tomto řízení, a nikoli stavebním, posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, zejména pak s charakterem území, s požadavky na ochranu zdraví, životního prostředí, architektonických a urbanistických hodnot v území, s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, s požadavky zvláštních právních předpisů a stanovisky dotčených orgánů popř. s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Stěžovatel neuvedl žádnou specifickou okolnost, pro kterou uplatňuje předmětné námitky i ve stavebním řízení. Bylo by v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by účastník správního řízení mohl uplatňovat námitky, které již byly vypořádány v některém z předchozích řízení, a v podstatě tak mít možnost derogovat pravomocné správní rozhodnutí. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2012, č. j. 8 As 54/2011 – 344, publikovaný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). V dané věci nebylo sporu, že v době vydání stavebního rozhodnutí existovalo pravomocné územní rozhodnutí ze dne 7. 11. 2006 č. j. OV/2006/004231/Vo-úr (právní moc 4. 4. 2007), kterým bylo rozhodnuto o umístění předmětné stavby. Proto se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s městským soudem, že pro posouzení žádosti o vydání stavebního povolení bylo rozhodující, zda předložená projektová dokumentace a další podklady odpovídají územnímu rozhodnutí. Nepochybně se tedy jedná o námitky, které mohly být, a také byly, uplatněny v územním řízení, neboť se vztahují k umístění stavby. Namítal-li stěžovatel, že z důvodu neposouzení EIA nebyly stanoveny ani doporučení pro fázi výstavby, Nejvyšší správní soud uvádí, že podmínky pro fázi výstavby bylo možné stanovit podle stanovisek příslušných dotčených orgánů v podmínkách stavebního povolení, k čemuž také v souladu s ust. § 115 odst. 1 stavebního zákona došlo. Stížní námitky týkající se neprovedení posouzení EIA pro vydání stavebního povolení proto Nejvyšší správní soud shledal jako nedůvodné.

Nejvyšší správní soud se také zabýval stížní námitkou týkající se nesprávného posouzení odkládání vyřešení možného překračování hluku až do fáze kolaudace a ochrany před nadlimitním hlukem v průběhu výstavby. Stavební úřad vycházel ze stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 13. 12. 2006, podle kterého hluk ze stavební činnosti nebude překračovat v chráněném venkovním prostoru staveb hygienický limit. Součástí projektové dokumentace byla i studie šíření hluku ze silniční dopravy, kdy byl investorem doplněn návrh opatření o výměnu oken ve stávajících konkretizovaných objektech. Hygienická stanice hl. m. Prahy pak souhlas s dokumentací pro stavební řízení vázala na splnění podmínek, že stavebník provede protihlukové úpravy, ke kolaudaci doloží vyjmenované podklady a měření hluku ze všech zdrojů včetně dopravy prokazující, že jsou dodržovány hygienické limity hluku pro chráněné venkovní i vnitřní prostory

pokračování

staveb. Při zpracování dokumentace pro stavební řízení tak bylo vycházeno z akustických studií, které reagovaly na konkrétní situaci v místě. Akustické studie podle městského soudu mohou modelovat určitou situaci, ale nemohou být tak přesné jako měření provedené v konkrétním čase a místě. S tímto názorem městského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a proto nepovažuje za nezákonné, je-li požadováno předložení měření hluku jako podklad k rozhodování o povolení užívání stavby, neboť až v této fázi bude moci být jednoznačně zjištěno, jaké hladiny hluk ze staveb a z dopravy skutečně dosáhne. Za nepatřičné považuje Nejvyšší správní soud tvrzení stěžovatele, že se jedná o odkládání řešení zásahu do doby, kdy je velmi nepravděpodobné, že by kvůli možnému překračování limitů hluku nebylo povoleno užívání stavby. Jedná se o stěžovatelovu nepodloženou spekulaci, protože jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání nebo rozpor s podmínkami stanovenými v ust. § 119 odst. 2 stavebního zákona, stavební úřad kolaudační souhlas nevydá a rozhodnutím užívání stavby zakáže. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného nepovažoval ani tuto stížní námitku za důvodnou.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítal nekonkrétnost odůvodnění rozhodnutí magistrátu, které obsahuje řadu paušálních tvrzení, přičemž městský soud bez bližšího zdůvodnění považovat tento postup za dostatečný. Nejvyšší správní soud však tuto stížní námitku, nesprávného posouzení právní otázky, neshledal opodstatněnou. Z rozhodnutí městského soudu i magistrátu je jednoznačně seznatelné, na základě jakých podkladů a stanovisek dotčených orgánů dospěly správní orgány k vysloveným závěrům. Z rozhodnutí magistrátu je zcela zřejmý i důvod zamítnutí námitek stěžovatele. Skutečnost, že odvolací správní orgán nevyhoví stěžovatelovým námitkám, neznamená, že se s nimi zákonným způsobem nevypořádal. Městský soud se následně v mezích přezkoumatelnosti s hodnocením těchto námitek také vypořádal.

Stěžovatel dále požadoval v kasační stížnosti přezkum podkladových stanovisek, zejména vyjádření ministerstva životního prostředí ze dne 21. 3. 2005, sp. zn. 1880/OPVI/OS, a ze dne 24. 4. 2006, č. j. NM/514/700/06/21257/ENV/06, a stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 13. 12. 2006. Ve vyjádřeních ministerstva životního prostředí je uvedeno, že záměr nepodléhá posouzení z hlediska vlivů na životní prostředí a obsažen je i důvod. Tento závěr pak městský soud shledal jako souladný s uvedeným zákonem a rovněž jako nezákonný nevyhodnotil souhlas Hygienické stanice hl. m. Prahy, který byl podmíněn předložením měření hluku před rozhodnutím o udělení souhlasu s užíváním dokončené stavby, když takové měření lze skutečně provést až po realizaci stavby. Nejvyšší správní soud se plně ztotožnil s uvedeným názorem městského soudu, neboť v tomto hodnocení neshledal nezákonnost a s odkazem na dříve uvedené tuto stížní námitku posoudil jako nedůvodnou.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a magistrátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná nemá podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž

plněním by jí vznikly náklady a není dán ani důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání jiných nákladů řízení.

**P o u ě n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2014

JUDr. Eliška Cihlářová  
předsedkyně senátu